

et trofast Samarbejde udvikle sig selv til Samfundsmennesker, paavirke den offentlige Mening, og sammen med de enkelte Mænd, som har Forstaaelse af Kvindesagen, og som heldigvis findes i alle politiske Partier baade i og uden for Rigsdagen, oplyse Vælgerfolket om, at Kvindesagen er den største i Verden, ikke alene fordi den omfatter over Halvdelen af Menneskeslægten, men ogsaa fordi Ligestilling og Harmoni mellem Kønnene er Grundbetingelsen for den borgerlige Lykke.

Johanne Meyer.

En Replik til A.

Deres Sportsartikler har jeg og mange med mig læst med Fornøjelse, navnlig tiler den Idé mig, at Cyklen kunde blive et almindeligt Befordringsmiddel ogsaa for Kvinden.

Der er bare en lille Hage ved, og den truer med at blive saa slem, at hele Herligheden ved den bliver til intet.

Ser De, det er nemlig Pengene, det kommer an paa.

Her er Cykler nok, og blandt Hundreder af Kvinder, gifte og ugifte, ældre og yngre, fattes Lysten ikke. Men — hvor skal vi tage Midler fra?

Ikke kan det være Dem ubekendt, hvor mangan stakkels Syerske, der, for et bedre Udkommes Skyld, har taget sig en Symaskine paa Afbetaling, maa slide Nat og Dag og knap kan unde sig de nødvendige Klæder for i rette Tid at præstere Afbetalingerne. Tror De, hun vover at tage en Cykle, der jo ikke, som Symaskinen, kan hjælpe til at forøge Indkomsterne? Jeg tror Nej.

Desuden taler De ikke en Gang om, at man i det hele taget kan faa Cykler paa Afbetaling. Skønt det kan man vel nok.

De taler bare nok saa flot om de 200 eller lad os sige 300 Kr., en Cykle kan koste; hvilken ung Pige, der ikke just er Almuelærerinde med 1400 Kr. Gage, tror De, har nogle hundrede Kroner liggende parat, eller hvilken Husmoder kan knibe dem fra Husboldningspengene? Ak nej, det er umuligt.

Netop blandt den Klasse, der fortrinsvis trænger til Luft og Bevægelse, er det ikke Mangel paa Lyst, men Savnet af de smaa, runde Tingester, der regerer Verden, som er Skyld i, at Cyklesporten ikke kan trænge igennem.

Giv os derfor, De kære, velhavende Frøken — eller Hr. — A., giv os mindre lykkeligt stillede Kvinder en rigtig solid Anvisning paa, hvorledes man, naar man sidder i smaa Kaar, skal faa sin Friluftstrang tilfredsstillet og erhverve sig en Cykle.

De kan være forvisset om, at De derved vil bevise Hundreder af Kvinder en stor Velgerning. B.

Fra en Dame, der nærer stor Interesse for Kvindesagen og for vort Blad, har vi modtaget nogle Breve der tyder paa en ikke ringe Tænkeæвне og megen sund Dømmekraft. Det er en Kvinde, der har Øjnene aabne for Tidens Brøst, og hun søger Lægedom for dens Saar; men kan Tankerne ikke

meddeles, saa fortærer de sig selv, og det har vi ikke Raad til. Derfor giver vi Svar i Bladet, maaské kan det føre til, at flere, der lever under samme Kaar, kommer til os.

Frue!

En Redaktørs Tid er, selv ved vort lille Blad, for optagen til, at man kan binde sig til en Brevveksling, hvor kært det end vilde være os at give Dem Lejlighed til at udtale Deres bundne Tanker.

Har derimod De, uden bestemt Løfte fra vor Side om at svare, Lyst til at skrive os til, vil det være os en Fornøjelse at modtage Deres Breve og besvare dem, om der er noget at svare paa, det vil sige, naar først Redaktionen véd, hvem De er.

I Deres „Tanker“ og Deres Breve taler De stadig om, at Kvinden skal have Mod til at vedkende sig for Verden sine Tanker og Følelser, at leve sit Liv frit og indvirke paa sine Omgivelser ved at indpode ny Tanker.

Føler De da ikke hvilken Inkonsekvens De gør Dem skyldig i, naar De saaledes lader Dem indsnævre af de Vedtægters Baand, hvori Deres ydre Jeg er hildet, at De end ikke vover for en enkelt Person at staa frem med aabent Visir, men kun hyllet i Anonymitetens Slør tør vedkende Dem de Anskuelser, den nyere Tid har vakt til Live hos Dem?

Deres gentagne Angreb paa „Hvad vi vil“ er let at besvare. Vi er ikke blinde for, at Bladet kunde være uendelig mange Gange bedre, og at mangan en Artikel aldrig burde have været i Bladet, hvis det ikke for *Indholdets* Skyld havde været nødvendigt at optage den; men selv om Stilen har været daarlig og røbet en uøvet Pen, saa har dog sikkert Meningen været klar.

Støt Bladet, Frue, skaf os frivillige Tilskud og Abonnenter, saa vi kan blive i Stand til at lade dygtige Medarbejdere og vrage i endnu højere Grad end før, saa har Kritiken over os, der, ved frivilligt, ubetalt Arbejde, holder Bladet oppe, større Ret.

En kvindelig Begavelse.

I det engelske Tidsskrift „Westminster Review“ i Aprilhæftet findes blandt andet følgende:

Det var en Kvinde, Anna Ella Carroll fra Maryland, som, alene og uden Hjælp, udkastede de Planer, der ledede vore Generalers Bevægelser ved det mest kritiske Tidspunkt af Borgerkrigen og som fuldstændt Oprørets Nederlag. Lincoln fremlagde hendes Kort og udviklede hendes Tanker for Kabinettets Medlemmer, idet han tilkendegav sin fulde Anerkendelse af deres Overlegenhed over alt, hvad der til den Tid var paatænkt af Krigsministeriet. Alle erkendte deres store Værdi, men man bønfaaldt Frøken Carroll om at bevare som en dyb Hemmelighed, at hun havde tilvejebragt disse Planer, da Generalernes Skinsyge og Soldaternes Stoltthed vilde umuliggøre, at man kunde faa dem til at handle efter Planer, tilvejebragte af en Kvinde. Frøken Carroll gik ind derpaa og samtykkede i at vente paa sin Belønning, indtil hendes Planer var udførte. Enhver kender deres lykkelige Udfald, men kun faa véd, at skønt disse Kendsgerninger er blevne beedigede og gentagende frem-

stillede for den amerikanske Kongres, bevidnede af Nationens første Mænd og godkendte af Kongressens Udvalg — saa lever Frøken Carroll endnu, efter 25 Aars for-gæves Haab, gammel og syg, fattig og ukendt, medens Grant, den Mand, der handlede efter hendes Planer, har indhøstet al den Hæder, som med Rette skulde være delt med hende! Saaledes fremavler en altfor stor Offervillighed fra Kvindens Side Utaknemmelighed og Hovmod fra Mandens.

Fra Genève

skrives til Folketingsmand Bajer:

Vi har sammen med en Del Venner dannet en lille Forening, lige saa beskeden i sine Fordringer som i sit Medlemsantal. Som De vil se bærer den et Navn længere end den selv. Den kalder sig: „Comité for Lovændring af Kvindens formueretslige Stilling.“

Et af de første Spørgsmaal, som vi har henvendt vor Opmærksomhed paa, er den gifte Arbejderkvindes Raadighed over Selverhverv. I vort Land, hvor Code Napoleon er Lovregel, gaar den gifte Kvindes Fortjeneste ind under Fællesboet. Paa Grund heraf har Arbejderhustruen ofte en meget haard Tilværelse, naar hendes Mand er henhæftet til Dovenskab eller Drik. Han gør da tidt sin lovlige Ret gældende som Fællesboets Herre, ved at tilegne sig sin Hustrus Fortjeneste til egen Fordel. Vi tilsigtede en Lov, som forandrer denne Uretfærdighed, det vil sige, som i visse Tilfælde tilsikrer Kvinden Ret til selv frit at raade over, hvad hun fortjener. Et saadant Lovforslag har for 5—6 Aar siden været forelagt i Frankrig, desværre har det indtil nu været uden Resultat.

Vi har hørt, at der i Danmark er gennemført en Lov, som giver Kvinden Ejendomsret over, hvad hun selv fortjener. Hr. Minot*) har raadet os til at henvende os til Dem, for at faa nøjagtige Oplysninger om denne Lovs Indhold og hvorledes den er blevet indført i den danske Lovbog.

Jeg véd min Herre, at De er en op-rigtig Tilhænger af Kvindens Ret. Vær saa venlig at meddele os alt om de Kampe, dette Spørgsmaal har maattet fremkalde i Eders Land, det vil levende interessere os. o. s. v.

Skrivelsen er undertegnet af Foreningens Sekretær

Alanche de Watteville,
født de Gingins.

Det kan kun interessere os danske at se, at her er et vigtigt Punkt i vor Lovgivning for Kvindens Ret: „Bajers Lov af 7de Maj 1880, hvor vi gaar forud for flere andre Lande, der endnu maa arbejde for saadan lille Retfærdighedslovs Gennemførelse.

Foreningen til

Mødres og Børns Bispisning

har nu udsendt sin Aarsberetning, hvoraf det fremgaar, at denne Forening har virket

*) Sekretær ved Federationens Bureau i Genève. Overs. Anm.